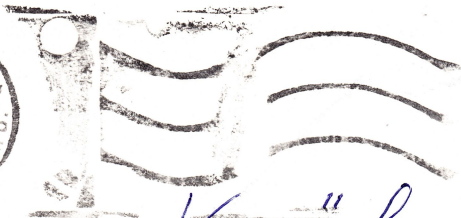
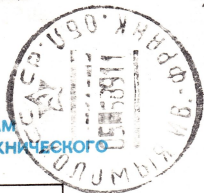

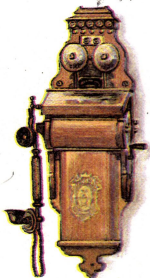
84

ПО ЗАЛАМ
ПОЛИТЕХНИЧЕСКОГО
МУЗЕЯ

Телефонный аппарат фирмы "Эриксон".
Конец XIX в.

Москва

Куда ККЛВ - 47,
проспект Переломов
50.
"Сибирский Восток"
Кому Щаховио
Ларисе

Индекс предприятия связи и адрес отправителя

285703 с. Ланчи,
Ув-франківської обл.
Надвірнянського р-ну
вул. Радзівельна, 50/1.
Гайвук Г. П.

252047

Пишите индекс предприятия связи места назначения

252047. К и І в - 47 .

проспект Перемоги, 50.

редакція газети "СІЛЬСЬКІ ВІСТІ"

Л а р и с і Ш а х о в і й.

ШАНОВНА ЛАРИСА ШАХОВА!

Пише до вас пенсіонер Гаєвик Іван Пантелеймонович з Ланчина на Івано-Франківщині.

Я дуже люблю сторінку "Вербиченьку" у газеті "СІЛЬСЬКІ ВІСТІ". Ви дуже гарно оформляєте цю сторінку, а ще коли є ваші статті то зачитуюся ними ви так гарно пишете, що охота читати і читати.

А тому в мене є прохання до вас, шановна і дорога Лариса Шахова.

Я написав до "СІЛЬСЬКИХ ВІСТЕЙ" статтю під рубрику "Незабутне" під назвою "ГОЛОД НЕ НАШ БРАТ" ще 15 січня 1989 року і стаття до цього часу ненапечатана в "СІЛЬСЬКИХ ВІСТЯХ". Я просив би вас, щоб розшукали ту статтю і гарно її оформили і надрукували у вашій газеті.

То все достовірне і пережите мною і я б дуже хотів щоб було надруковане у республіканській газеті. За це я завіщаю вам весь гонорар за статтю, а газеті вишлю повністю

плату, хай після надрукування вишлю мені рахунок. Це ж ваша газета ближчим часом переходитиме на госпрозрахунок і за надруковані статті треба буде платити? чи може я помиляюся?

Шановна і дорогенька Лариса Шахова! Може я свою статтю недобре оформив то допоможіть мені. Бо я після операції очей і одно око мені всліпло, а друге бачить чуть-чуть, так що і ви пробачте мені за допущені помилки. Я дуже хотів би щоб ви мені допомогли і щоб "ГОЛОД НЕ НАШ БРАТ" був надрукований на сторінка вашої газети. А може мою статтю відправили туди: "ЗЗй: Голод!".

252054, Київ, 54, вул. Чкалова 52-38. То в мене є копія і я вам вишлю, щоб послухали і зробили так як я прошу. Перевірте добре

чи редакція одержала статтю, бо пошта зараз працює ненадійно.

Напишу про себе. Я, Гаєвик Іван Пантелеймонович, народження 1920 року, уродженець с. Оленівки, Вінницької області, Вінницького району. Працював у Тернопільській та Івано-Франківській областях з 1950 року. Мене направив ЦК Кі України на зміцнення кадрів МТС. і працював я головним інженером МТС, РТС, "Сільгосптехніки". член КПРС з 1943 року. Учасник Великої Вітчизняної війни. Кавалер орденів "Червоного Прапора", "Червоної Зірки" двох орденів "Вітчизняна війна" і ст. /Один ювілейний/, медалі "За відвагу"

Остальні ювілейні медалі.

Останнім часом працював у Надвірнянській "Сільгосптехніці" що в селищі Ланчині. Я номню ви приздили до Надвірної коли клопоталися за долю дітей батьків, що загинули в автокатастрофі. Я незнаю який я був би благодарний вам коли б ви допомогли оформити мені цю статтю: "ГОЛОД НЕ НАШ БРАТ", мені дуже хотілося щоб вона була надрукована в повному обсязі на сторінках вашої газети "Сільські вісті", яку я передплачую з 1950 року. Вона тоді називалася "Колгоспне село".

До цього

3 червня 1989 року
с. Л а н ч и н.

у в Гаєвік

І в а н Г а є в и к .

Моя адреса:

285703. с. Ланчин, Івано-Франківської обл.,
Надвірнянського району, вул. Радянська, 200, кв. I
Гаєвику Івану Пантелеймоновичу.

ДОДАТОК. Висилаю сторінку одинадцятую, що вишала із статті
"ГОЛОД НЕ НАШ БРАТ" і прошу вас, шановна Ларіса
Шахова, цю сторінку дослати до статті. Гаєвик.

/сторінка що випала з тексту "ГОЛОД НЕ НАШ БРАТ" /

Наш зять Василь Семенович Стасюк заарештований органами НКВС в 1938 році був розстріляний, а в 1958 році реабілітований воєнним трибуналом Прикарпатського військового округу. Реабілітований по смерті так як ніяких злочинів проти Радянської влади не здійснив, а невинно⁰ був засуджений до смертної кари.

Ще хочу написати що в голодний рік 1933 рік їли стебло із озимого ріпаку. Вириваєш рослину і надломлюєш і знімаєш тоненьку шкірочку, а то їси воно смачне солодке і видно трошки питательне. А ще їли цвіт з білої акації. Так його багато не з'їси, бо він солодкуватий і жменьку-дві і занудить потягне на рвоти. То що люди робили? Наривали цвіту з білої акації багато і сушили його і перетирали в макітрі макогоном на муку із цієї муки робили затірку для страви і вишкікали різні блінчики. Добре було додати до справжньої муки, чи картопляного крохмалу, але ні муки, ні картоплі в час цвітіння акації вже нічого не було.

В нашому селі Оленівці коло земської школи чотириохрічки в кінці села від Козинців на подвір'ї школи росло дуже багато високорослих білих акацій. Діти приходили до школи і залізали на ті акації і обривали білий цвіт. Отак як глянеш на акацію знизу догори то вона вся обліплена як горобинятами - дітьми маленькими. А як глянеш всі акації так з боку, трохи здалеку то вона кожна обліплена дітьми, як горобинятами. Рятувалися всі як тільки могли. Голод не наш брат. Ніхто не знає як страшно бути голодному. Тобі здається що смерть з косою ходить слідом і все хоче тебе зарізати тією косою.

Ранню весною їли ще корінь з блекоти /Болиголов, ще називають / його корінь такий глибокосидячий і довгий, білий і солодкий. Його викопували і мили, обстругували ножиком і хрумтів під зубами як моркву але батьки сварили щоб блекоти не їсти, бо від неї болить голова і можна отравитися. Та діти не признавали нічого: ні отравлення, ні погрози батьків, а спасалися від голоду як тільки могли. Страшніше від голоду немає нічого на світі. Голодна людина божеволіє від фізичного неможливого неможливого.